



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An Confessarius directè absolvere potuerit talem pœnitentem in iis
circumstantiis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

casu à peccatis absolvi poterit, non obstante Excommunicatio-
ne.

lius est, securius, & puritati Sacra-
menti convenientius.

242

Quòd si tamen communicandi necessitate constrictus, habensque duntaxat peccatum reservatum, Superiorem accedere non possit, ut ab illo absolvatur, non esse obligatum, ut inferiori Sacerdoti confiteatur, si absit scandalum, & communicaturus existimet se contritum esse, docet Suarez cum aliis citt. *D. 30. S. 5. n. 32.* ex regula communiter recepta apud Navar. *in c. placuit n. 112. d. 6. de penit.* quòd nemo per se loquendo obligari possit, ut idem peccatum bis confiteatur; talis autem idem peccatum reservatum bis confiteri deberet, scilicet non tantum inferiori, sed etiam postea Superiori; per accidens tamen, si poenitens alia peccata mortalia non reservata habeat, unà cum iis etiam reservata confiteri debere, tradunt complures contra Alex. Alenf. Petrum de Soto, & alios à Suarez. citatos *D. 31. citt. S. 3. n. 8.* imò communis sententia teste Laym. l. c. cum Henriq. Suarez, Palao, S. Th. *in 4. d. 17. q. 3. a. 2. q. 2.* ubi in responsione ad quartum ita fatur: etiamsi Sacerdos non possit ab omnibus absolvere, tenetur sibi omnia confiteri, ut quantitatem totius culpæ cognoscat, & de illis, de quibus non potest absolvere, ad Superiorem remittat. Id quod probabi-

Ad 2. Q. An præfatus Concio-
nator directè absolvere potuerit
Rosinam in iis circumstantiis? Re-
spondet Dicastill. *de Sacram. Penit.*
tom. 2. tr. 8. d. 11. dubit. 17. n. 305.
Confessarium, qui ex vi suæ facul-
tatis generaliter habet jurisdictionem
absolvendi ab omnibus pec-
catis non reservatis in casu urgen-
tis necessitatis probabiliter posse
directè absolvere ab iis, quæ aliàs
sunt reservata, eò quòd pro tali
casu prudenter præsumatur non
esse reservata, ut quando urgente
necessitate Confessionis, aut Com-
munionis Paschalis impossibilis mor-
raliter, aut valde difficilis aditus ad
Superiorem, vel alium delegatum
datur. Rationem dat, quia cum
potestas Superioris, & exercitium
illius semper sit, & præsumatur
esse in bonum, & ædificationem,
& non in destructionem anima-
rum, & in hoc casu reservatio po-
tius cederet in damnum, quàm in
bonum poenitentis, non censetur
Superior exercere suam potesta-
tem reservandi absolutionem pro
illa occasione; & circumstantiis,
quando ex reservatione gravissima
damna sequerentur, & tanti Sa-
cramenti frequentiam privaretur,
imò & Communionem Paschali.
Hæc autem voluntas credita, vel
præsumpta Superioris ex parte
Superioris, quæ tale peccatum
hic,

hic, & nunc ab inferiore Confessario possit absolvi, non est voluntas illa præsumpta, aut ratihabitio, seu interpretativa, quæ censetur velle hic, & nunc, ut tale peccatum reservatum absolva-
tur; talis enim voluntas nulla est, nec eam Superior actu significat, ut virtute illius censetur inferior habere jurisdictionem, prout tamen requiritur, ut voluntas illa per aliquod signum exterius manifestetur, ut cum aliis docet Vasq. apud Mendo; sed est duplex alia voluntas Superioris, una, quæ contulit Confessario potestatem generalem absolvendi omnia peccata non reservata; altera est voluntas Superioris reservantis, quæ non censetur reservare peccata pro casibus tantæ difficultatis; quibus duabus voluntatibus sic probabiliter præsuppositis, & præsumptis censetur libera, & expedita facultas ad absolvendum ab illis peccatis, tanquam non reservatis, quæ aliàs extra illam occasionem, & circumstantias censerentur reservata.

Hanc doctrinam approbat etiam Diana *part. 11. tit. 8. R. 49.* ubi ait: Satis hæc probabiliter dicuntur: Unde Confessarius audiendo Confessionem nobilis faminæ, quæ confessa est aliquod peccatum reservatum, quæ si non sumeret Eucharistiam, mater ejus in aliquam suspicionem veniret cum nota, & infamia puellæ, posset in ta-

li casu Confessarius illam directè absolvere, quia tunc illud peccatum, ut probavit Dicastillo, non esset reservatum. Unde

Si talis supponatur casus Rosinæ, posset ille Confessarius iis in circumstantiis ab Ordinario aliàs approbatus in praxim deducere hanc non improbabilem opinionem; secus tamen, si Parochus, vel alius præditus esset potestate absolvendi à reservatis, quem posset accedere, & solum nolit, quia erubescit valde suum peccatum Parocho aperire, utpote sibi, vel parentibus suis valde familiari, & noto; nam sola erubescencia, & familiaritas non est causa sufficiens declinandi Confessarium in reservata jurisdictionem habentem; nam ideo reservantur peccata, ut per difficultatem obtinendi absolutionem vitentur hujusmodi peccata: ergo non potest esse voluntas Reservantis, ut pro casu magnæ erubescencia, & difficultatis deobligetur pœnitens, ut confiteatur habenti potestatem in reservata, aliàs hæc voluntas everteret finem, saltem partialem ipsius reservationis. Accedit, quod erubescencia, & jactura, quam confitendo facit pœnitens, sui boni nominis, & æstimationis, sit per se annexa Confessioni, & imbibita in ipsa peccatorum manifestatione, sintque hujusmodi onera intrinseca ipsi Sacramento Pœnitentiæ. Quod si Rosina obstinato

nato

nato animo obfirmata esset; se nullo alteri velle suum peccatum detegere, tunc tanquam indisposita nec directè, nec indirectè absolvenda foret.

Cæterùm non defuere tali Confessario media juvandi suam pœnitentem, nimirum persuadendo, ut accederet Religiosum aliquem habentem delegatam potestatem in reservata, vel benè considerando, an non aliqua circumstantia eam potuerit excusare à reservatione, v. g. quia ignoravit homicidium esse casum reservatum, qua posita ignorantia probabile est non incurri casum reservatum, prout docent Navar. in man. c. 27. n. 180. Graff. de casib. reserv. l. 2. c. 40. n. 29. Quintanad. Burghab. & alii, & satis probabile censet Diana p. 10. tr. 16. R. 3. Qua proin opinione non imprudenter usus fuisset Confessarius advertendo magnam in sua pœnitente renitentiam, & difficultatem adeundi legitimum

Confessarium; nam ubi vertitur magnum animæ periculum, ibi consulendum est omni meliori modo, probabili tamen, quò potest. Atqui improbable non est ignorantiam excusare à reservatione: ergo.

Præterea si dicta pœnitens extra Parochiam ob parentum severitatem, sicut infamiae notam incurrendam exire non posset, quo liberius ignoto Confessario confiteri posset, nec proprius Parochus jurisdictionem in reservata haberet, tunc instante præcepto Communionis Paschalis poterit à Confessario, cui facta est suum peccatum reservatum, unà cum alijs non reservatis, indirectè ab illo absolvi cum obligatione tamen, ut data occasione procuret directam absolutionem ab habente facultatem, v. g. à Religioso aliquo privilegiato, vel ab alio jubilæi tempore &c.

